

Punk räjäytti tajuntani syksyllä 1978. Se saapui nuoruudenkotikaupunkiini viipeellä, Suosikin paheksumana ja Ylen valikoivasti välittämänä. Onneksi löytyi levykauppoja ja pienlehti Hilse, jonka saapumista odotin kovasti. Olin aluksi, yläasteaikaan, yksi kotikaupungin harvoja, jotka nimittivät itseään punkkareiksi. Kyllä kaveritkin kuuntelivat Eppuja ja Pelleä. Punkkiin liittyi kapina instituutioita vastaan, kritisoiitiin Kekkoslovakiaa, käytiin rauhanmarsseilla. Keikoille ei niin vain menty, lähinnä Iloharjulle tai Joensuuhun. Hassisen koneen konsertti Outokummun Kalattoman lavalla syksyllä 1980 oli valtava elämys: Pohjois-Karjalasta tulee tämmöistä! Oli minullakin hakaneula korvassa ja pinkkejä raitoja hiukisissa, tein itse bändipaitoja isän vanhoista aluspaidoista ja maalasin kenkäni eri väreillä. Se oli Outokummussa ihan riittävän erikoista. Kun muutin Helsinkiin 1982, oli helpompaa kuulla livemusiikkia. Toisaalta suomipunkin terä alkoi tylsyä. Toki tutuiksi tulivat vuosituhannen loppuaikoina mm. Pojat, Luonteri Surf ja Ne Luumäet. 2000-luvulla olen ollut aktiivinen ns. ramopunk-skenessä. Ei punk punkkarista mihinkään lähde, kyseenalaistava elämänsenne, johon kuuluu laajakatseisuus ja rajojen rikkominen, on tullut osaksi minua. Tai siis kysymys Mihin jäi punk! ei sovi minuun.

-nainen, 1964, Outokumpu, Helsinki, Ink, kuuntelija, pienlehden avustaja, sanoittaja